

LBRIS

We know
books

Tom Fletcher (n. 17 iulie 1985, la Harrow, Marea Britanie) este cântăreț, chitarist, autor de versuri pentru piese muzicale, scriitor și vlogger pe YouTube. Este membru fondator al trupei pop rock McFly. În 2012 Fletcher a publicat prima carte, scrisă în colaborare cu Dougie Poynter – *The Dinosaur that Pooped Christmas (Dinozaurul care a bălegat Crăciunul)* –, titlu care a avut cel mai mare succes printre autorii debutanți de literatură pentru copii din acel an.

Shane Devries (n. la Adelaide, Australia) este artist digital și ilustrator. Lucrările sale sunt expuse în mod regulat și sunt inspirate mai ales din călătoriile în Africa, Asia și Europa.

TOM FLETCHER

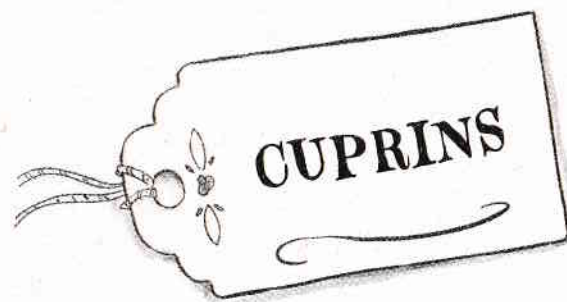

CRĂCIUNOZAUURUL

Ilustrații de Shane Devries

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

arthur

Capitolul unu WILLIAM TRUNDLE	18
Capitolul doi OUL ÎNGHEȚAT	29
Capitolul trei FUNDUL LUI MOȘ CRĂCIUN	40
Capitolul patru ÎNĂUNTRUL OULUI	50
Capitolul cinci CRĂCIUNOZAURUL	59
Capitolul șase MAGNIFICII RENI VRĂJIȚI ZBURĂTORI	66
Capitolul șapte CUM STĂ TREABA CU WILLIAM	73
Capitolul opt WILLIAM ROTIȚĂ	82

Capitolul nouă

BRENDA CEA RĂZBUNĂTOARE..... 92

Capitolul zece

CE-ȘI DOREȘTE WILLIAM 99

Capitolul unsprezece

CU OCHII PE WILLIAM..... 110

Capitolul doisprezece

UN DINOZAU DE PLUȘ..... 123

Capitolul treisprezece

NOAPTEA DINAINTEA NOPTII
DE AJUN..... 136

Capitolul paisprezece

UN PASAGER CLANDESTIN!..... 143

Capitolul cincisprezece

VÂNĂTORUL..... 155

Capitolul șaisprezece

CEL MAI RAR ANIMAL
DE PE PLANETĂ..... 165

Capitolul șaptesprezece

UN DINOZAU ÎN CASĂ..... 175

Capitolul optsprezece

UN BĂIAT ȘI UN DINOZAU..... 183

Capitolul nouăsprezece

NAS ÎN NAS CU BRENDA..... 192

Capitolul douăzeci

SCHIMB DE SECRETE..... 203

Capitolul douăzeci și unu

ÎNCEPE VÂNĂTOAREA..... 215

Capitolul douăzeci și doi

SPARGEREA CODULUI..... 218

Capitolul douăzeci și trei

FANTOME STRĂVECHI..... 227

Capitolul douăzeci și patru

ZBOR LA MUZEU..... 240

Capitolul douăzeci și cinci

ACADEAUA ÎN FORMĂ DE BASTON.... 247

Capitolul douăzeci și șase

MOȘ CRĂCIUN SE ÎNTOARCE..... 258

Capitolul douăzeci și șapte

CE-ȘI DOREȘTE WILLIAM
CU ADEVĂRAT..... 268

Capitolul douăzeci și opt

CRĂCIUNOZAUURUL RĂMÂNE..... 274

Capitolul douăzeci și nouă

FUM..... 291

Capitolul treizeci

TORNADA TRUNDLE..... 299

Capitolul treizeci și unu
JOCUL S-A TERMINAT..... 308

Capitolul treizeci și doi
PENE..... 318

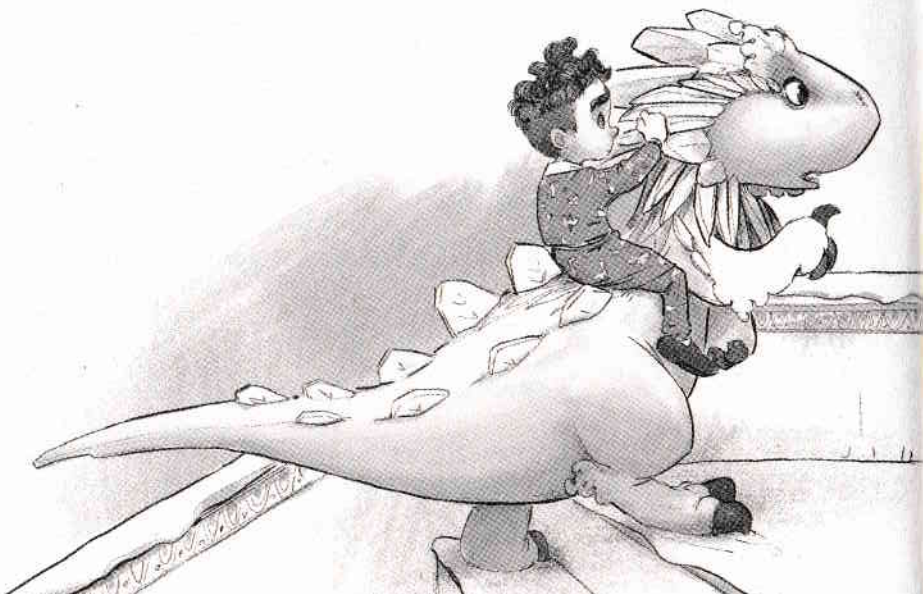
Capitolul treizeci și trei
MINUNĂȚIA CRĂCIUNULUI..... 326

Mulțumiri..... 341

Despre Whizz-Kidz..... 344

Top zece lucruri de Crăciun
preferate de Tom (alese dintr-o mie)..... 346

Cântecele spiridușilor..... 351

Capitolul unu

WILLIAM TRUNDLE

Acesta este William Trundle.

Trebuie să știți ceva despre William: lui William îi plăceau dinozaurii. În realitate, nu doar că-i plăceau. Îi iubea! De fapt, îi iubea atât de mult, încât ar fi mai bine să scriu asta cu litere mari...

WILLIAM IUBEA DINOZAUROI!

WILLIAM AVEA... pardon, William avea pijamale cu dinozauri, ciorapi cu dinozauri, pantaloni cu dinozauri, periuță de dinți în formă de dinozaur, tapet cu dinozauri, două afișe cu dinozauri, un abajur de vîioză cu dinozauri și mai mulți

dinozauri de jucărie decât ar fi încăput într-o sacoșă uriașă pentru cumpărături, iar dacă William era sigur de vreun lucru, atunci era sigur că nu poți avea niciodată prea mulți dinozauri de jucărie.

William locuia într-o căsuță șubredă, la marginea unui oraș aglomerat aflat la marginea unei metropole și mai aglomerate, dar, chiar dacă era o casă mică, lui nu i se părea mică deloc, pentru că trăiau în ea numai doi oameni: William și tatăl lui, Bob Trundle.

Nu mă îndoiesc că vă întrebați de ce William nu avea și o mamă. Ei, sigur că avusese cândva o mamă, dar din nenorocire aceasta murise cu multă vreme în urmă, pe când William era foarte mic. Așa că, de când ținea minte William, erau doar el și tatăl lui.

Pe lângă dinozauri, William iubea Crăciunul, dar nici măcar pe jumătate cât îl iubea tatăl lui.

Domnul Trundle iubea Crăciunul atât de mult, încât de fiecare dată când se termina ziua de Crăciun îl podidea un plâns cu suspine imposibil de controlat, care îl ținea vreme de o săptămână sau uneori chiar până la sfârșitul lui

ianuarie, pentru că nu se putea despărți de Crăciun! Avea chiar un pom de Crăciun neștiut de nimeni ascuns în șifonier. Acest pom era tot timpul împodobit și se lumina când domnul Trundle deschidea ușa să-și ia ciorapii. În fiecare dimineață, în timp ce se îmbrăca, domnul Trundle se uita la pomul lui secret și își spunea: „Fiecare pas care te îndepărtează de Crăciunul trecut te aduce cu un pas mai aproape de cel care urmează.“

Doar cu ajutorul acestor cuvinte reușea să treacă peste an.

Dar în dimineața despre care urmează să vă povestesc, domnul Trundle se simțea cu adevărat foarte bucuros, pentru că era prima zi a lunii decembrie.

— E vremea să te pregătești de școală, Willypoos! a strigat domnul Trundle din bucătărie în timp ce întindea unt pe două turtițe fierbinți (micul lui dejun preferat).

William a dat ochii peste cap auzind porecla caraghioasă pe care i-o dăduse tatăl lui – *Willypoos!*

— Tată, nu-mi mai spune așa. Am șapte ani și trei sferturi. E rușinos! a strigat William din camera lui în timp ce îndesa cărți în ghiozdanul plin.

— Credeam că ne-am înțeles că îți pot spune Willypoos când nu ești la școală. Nu te-apuci să

schimbi regulile netam-nesam, l-a tachinat domnul Trundle în timp ce intra în camera lui. Întâi decembrie fericit!

Domnul Trundle a lăsat radios tava cu micul dejun pe biroul lui William și a dat încântat din cap spre un obiect dreptunghiular aranjat perfect lângă farfuria cu turtițe aurii. William i-a urmărit privirea și a văzut un calendar de advent plin cu ciocolată.

— Mulțumesc, tată. Al tău unde-i? a întrebat William.

An de an, William și domnul Trundle aveau fiecare câte un astfel de calendar și deschideau dimineața câte un căsuță nouă, înainte să plece el la școală. Era o tradiție a familiei Trundle.

Lui William i s-a părut că a zărit pe chipul domnului Trundle o umbră de tristețe, înlocuită repede de un zâmbet.

— M-am gândit că ar fi nostim să împărțim un singur calendar anul ăsta, William, a zis domnul Trundle.

În ultimul timp împărțeau o mulțime de lucruri, pentru că domnul Trundle nu avea prea mulți bani. Dar pe William nu-l deranja.

— Aha, bine, a zis el. Deschid eu ușița zilei de azi și poți lua tu prima ciocolată, tată.

— Ce-ar fi s-o deschid *eu* și să iei *tu* prima ciocolată, William? a propus domnul Trundle.

— Mulțumesc, tată, a zis William, zâmbind cu gura până la urechi.

Sperase în secret că tatăl lui va spune exact asta.

— Păsărica! a zis domnul Trundle, făcând rapid o fotografie cu amândoi. Din poza asta o să iasă o felicitare de Crăciun pe cinste! a zis el admirându-și opera.

Altă tradiție de-a lor era să facă în prima zi din decembrie o fotografie pe care o trimiteau apoi pe post de felicitare de Crăciun unei liste lungi de rude îndepărtate: mătușii Kim din Insula Wight, străbunicii Joan, cea care arăta ca o vrăjitoare, verilor Lily și Joe, mătușii Julie, vărului de-al doilea Sam, unchiului H. Trundle, străbunicului Ken... Era o listă lungă de oameni dintre care pe unii William nu-i întâlnea niciodată.

— William, te-ai gândit ce să-i ceri Moșului anul ăsta? Trebuie să-i scrii cât mai repede, a zis domnul Trundle în timp ce deschidea prima ușa a calendarului de advent.

William a scos din cutie o ciocolătică în formă de om de zăpadă, dar dintr-odată nu i-a mai venit s-o mănânce.

— Dragul meu băiat, ce se întâmplă? a întrebat domnul Trundle.

— Păi... știi... Nu cred că Moș Crăciun îmi poate aduce anul ăsta ce-mi doresc, a zis William uitându-se lung la afișul cu dinozaur de pe perete. Sunt destul de sigur că spiridușii nu pot să facă dinozauri adevărați.

— Să facă? a repetat domnul Trundle, sorbind din ceai cu subînțeleș. Spiridușii nu *fac* nimic!

William a părut foarte nedumerit.

— Dar eu credeam că spiridușii Moșului fac toate darurile la Polul Nord, a zis el.

— HA! a strigat domnul Trundle, scuipând o gură plină de ceai. Ei bine, William, mă tem că astea nu-s decât gogoși, vorbe-n vânt, bârfe și alte minciuni. Cine ți-a spus așa ceva este nătâng de-a binelea. Să *facă* ei daruri? Ha! Vrei să-ți spun eu ce fac spiridușii cu *adevărat*, William? a întrebat el, iar ochii au început să-i strălucească.

— Da, te rog, tată, spune-mi! a strigat William și s-a așezat mai comod.

Îi plăcea întotdeauna când îi spunea tatăl lui povești. Se pricepea de minune – și cel mai bine se pricepea la poveștile de Crăciun, pentru că, așa cum ați aflat deja, domnul Trundle adora tot ce avea legătură cu Crăciunul. Știa tot ce se putea ști despre Moș Crăciun, despre spiriduși și despre Polul Nord. Crăciunul fusese perioada lui preferată

din an încă de pe când era el însuși doar un băiețel și întotdeauna începea să-l sărbătorească primul. Într-un an împodobise bradul încă din iulie (iar asta îi deranjase rău pe vecini). Lui William îi plăcuse.

— Întâi de toate trebuie să știi că spiridușii sunt mult prea mici ca să poată construi ei înșiși vreo jucărie cât de cât rezonabilă și, în plus, n-au decât trei degete.

— Trei degete? Nu se poate! a zis William, schimonosindu-și mâinile în mod caraghios în timp ce încerca să-și imagineze că ar avea el însuși trei degete de spiriduș. Cât de mici sunt spiridușii, tată? a întreat apoi.

— Foarte mici, William. Când te uiți la un spiriduș, parcă te-ai uita la un om cu binoclul ținut invers, i-a explicat domnul Trundle.

— Uau! a exclamat William, care înțelegea exact ce voia să spună tatăl lui.

— Nu, spiridușii nu sunt nici pe departe constructori de jucării, a continuat domnul Trundle. La Polul Nord există numai două meserii la care se pricep spiridușii: agricultura și mineritul. Dă-mi voie să-ți spun cum se desfășoară lucrurile, băiețte. Mai întâi, Moș Crăciun primește scrisori de la băieți și fete din toată lumea, copiii ca tine, William,

care îi cer tot felul de daruri de Crăciun. Pe urmă moșul se așază în balansoarul lui din fața căminului și citește *ficare* scrisoare cu voce tare. **Nu** citește în minte, William!

William a încuviințat din cap, ascultând concentrat.

— Asta-i foarte important, William, pentru că în camera lui de citit scrisori se află un foarte bătrân, foarte încovoiat și foarte vrăjit pom de Crăciun. Dacă l-ai vedea, probabil ai crede că nu-i decât o nuia uscată într-un ghiveci – dar este un obiect foarte important. A fost primul pom de Crăciun care a existat vreodată, e încă viu și îl ascultă pe Moșul citind.

— Un copac care *ascultă*? Serios, tată? s-a îndoit William de acest fapt care suna mai degrabă absurd.

— Sigur că da! Toți copacii ascultă, William. De ce crezi că tac așa tot timpul? Pentru că ascultă, desigur! a zis domnul Trundle, făcând să pară totul cât se poate de logic. În timp ce Moș Crăciun citește scrisorile cu voce tare, bătrânului, încovoiatului, vrăjitelui pom de Crăciun încep să-i încolțească mănunchiuri de păstăi care arată foarte neobișnuit.

— Păstăi! a strigat William. Ce fel de păstăi?

— Sunt păstăi vrăjite de Crăciun, William, iar Moșul culege aceste păstăi neobișnuite și le dă

spiridușilor fermieri. Spiridușii le fierb în niște oale până când din păș-tăi ies niște boabe de Crăciun care seamănă cu fasolea. Sunt boabe mari de tot și au pe ele niște spi-rale alb cu roșu. Dacă ai mân-ca un astfel de bob, William, ți s-ar părea atât de deli-cios, încât din ochi ți-ar curge curcubeie și pe urmă ți-ar ieși curcu-beie de-a dreptul din cap, așa că *nu* trebuie mâncate cu niciun chip.

William a încuviințat și și-a notat în minte să nu mănânce niciodată boabe de Crăciun.

— Spiridușii fermieri duc pe urmă aceste boabe afară, în cele mai curate și albe câmpuri de nea, și le sădesc adânc în zăpada rece și fină. După ce termină, toți spiridușii se adună în același loc și așteaptă un semn. Cât timp așteaptă, cântă un cântecel.

Domnul Trundle și-a dres vocea și a început să cânte cel mai neobișnuit cântec de spiriduși cu cea mai bună voce de spiriduș de care era în stare:

Așteptăm un semn.
De ce durează atât?
Hai, boabe de Crăciun!
Nu vrem să stăm în vânt!

Ne-nșhează mucii lemn!
Ne dați odată semn?
Hai, boabe puturoase,
Crăciunu-i lână case!

— Uau! a zis William. Chiar cântă spiridușii cântecul ăsta?

— În fiecare an, a zis domnul Trundle. Și, în cele din urmă, exact la momentul potrivit, cerul de deasupra Polului Nord se luminează cu o explozie superbă de culori mișcătoare.

— *Aurora boreală?* a strigat William. Am văzut-o la televizor.

— Exact, băiete! Minunata auroră boreală! Țăta-i semnul pe care îl așteaptă spiridușii fermieri! Iar după aceea se pun pe treabă spiridușii mineri!

— Și ce fac spiridușii mineri? a întrebat William.

— Țți spun imediat, flăcăule, a răspuns vesel domnul Trundle. Ei sapă, sapă și scormonesc pe sub câmpurile de nea și în gheața de dedesubt, care-i groasă cât casa noastră și străvezie ca sticla, William! Și nu sapă după aur sau diamante. Sapă

